

tisere Systemet. Dette er slem; men hvad der er endnu værre, er, at der kommer til at staa et urimeligt stort Antal af forbigaaede Officerer, saavel af Kaptajnsklassen som af Stabsofficersklassen. I dette Øjeblik er foruden Snese af Kaptajner følgende Afdelingschefer, altsaa Oberstløjtnanter, forbisprungne, nemlig Cheferne for 3die, 9de, 10de, 12te, 14de, 16de, 20de, 22de, 26de, 27de, 28de og 19de Bataillon. Hvis man tror, at det gaar an at lade Halvdelen af Bataillonscheferne være forbisprungne, saa at de altsaa nu skulle blive staaende og fungere i den Stilling en hel Aarrække, tager man virkelig fejl. Der er endog det Tilfælde, at ved 1ste jydsk Brigade ere samtlige Afdelingschefer forbigaaede ved Avancement til Oberst. Jeg siger derfor, at hvis man vil gaa til dette System — og jeg ved meget vel, at der kan siges noget til Gunst for dette System —, maa man i hvert Fald praktisere det i langt mindre Maalestok, for dette, at have $\frac{1}{3}$, ja mere af Bataillonscheferne og en Bunke af Kaptajner og en hel Række af Regimentschefer forbigaaede, er allerede en stærk Begyndelse til Demoralisationen. Den højtærede Minister kan sige, at han nok skal vide at holde de vedkommende til Ilden og holde Dampen oppe hos dem, men hvorledes vil han kunne det? Den jævne Pligtfølelse vil føre dem til, som man siger, at gøre deres Pligt; men det er ikke det samme som at marchere med fuld Kraft i Haab om at komme videre frem.

Det System, som Ministeren siger, nu skal være gældende, er ikke helt blevet fulgt. Jeg antager, at det er Mangelen af Følgeorden i dette System, der har foranlediget det ærede Medlem for Kalundborg (Krabbe) til hans Udtalelser. Forholdet er nemlig, at man kun vanskeligt kan finde et bestemt System i disse Forfremmelser. F. Eks. ere Oberstløjtnanterne Kauffmann og Elias Wolff, der begge hørte til første Række af Springere, sprungne over Chefen for Sekondløjtnantskolen, Kaptajn Fog. Derpaa springer Kaptajn Fog over sine Formænd. De to første have altsaa sprunget den Mand over, som ogsaa sættes ind i Kategorien: 1ste Klasses Springere. Skal der være Mening i dette System, maa det absolut være den nødvendige Regel, at efter at man har formeret de 2 Klasser: Springere af 1ste Grad og Avancement af 2den Grad, maa Springerne af 1ste Grad i alt Fald tages i Anciennetets Følgeorden. Ellers naar man til det franske System, hvor det er Svigersøn-

nerne, der avancere. De Herrer kende godt den Historie, saa jeg skal ikke spille Tiden med at fremdrage den her. Det er muligt, ja, det er mere end muligt, for det er sikkert, at den højtærede Minister mindst af alt har tænkt paa at favorisere nogen paa andres Bekostning. Han staar udenfor saavel Kammeratskabet som Familieforbindelserne. Derfor kan jeg nævne det; jeg maa vise, at Systemet ikke er dyrket i dets Renhed, som det maatte, hvis det skulde kunne fremføres som System.

Men hvad er nu Resultatet af dette? Det er, at naar først Springerne af I. Grad ere kørte frem, blive endelig de Folk, der 7—8 Gange ere sprungne forbi, tagne til Naade. Men hvor kan man tro, at disse II. Grads Officerer, om jeg maa sige saa, II. Grads Oberstløjtnanter, overfor den øvrige Del af Armeen med nogen større Myndighed kunne hævde deres Stilling? Hvorledes tror man, at hele den underordnede Del af Officerskorpset og Underofficerskorpset, der alle følge den Slags Sager nøje, se paa, at de Folk, der ere sprungne over saa mange Gange, faa tildelt en Bataillon? Jeg tror at have haft Lejlighed til at fremdrage i den Grad betydelige Skavanker ved dette System, at jeg derved har godtgjort Berettigelsen af den stærke Anke, som jeg rejste derimod, og andet kan mit Hverv jo ikke være. Men jeg vil ogsaa sige, at naar den højtærede Minister sluttede med at udtale, at han tager baade det moralske og det juridiske Ansvar, gaar den højtærede Minister for vidt. Det juridiske Ansvar har han, men det moralske kan han overhovedet aldrig faa, af den simple Grund, at han ikke er Fagmand paa dette Omraade og selv altsaa ikke kan tænke og føle som Hæren i den Forstand. Det vil han ganske sikkert være den første til selv at indrømme. Deri ligger nemlig det moralske Ansvar, at man tænker og føler som Del af Hæren, og det var derfor, jeg paakaldte Direktøren som hans nærmeste Medhjælp, der skulde afbøde og tage det moralske Ansvar.

Den højtærede Minister siger, at det bliver kun de mellemgode, de mellemduelige, der kunne beklage sig. Ja, men Ministeren, der fra gammel Tid har megen Øvelse i at vurdere Folk, vil sikkert indrømme, at den haarfine Vægt findes ikke, hvorpaa man kan gradere Forskellen mellem de duelige, de mellemduelige og de særlig duelige osv. Jeg tror heller ikke, Ministeren mente, hvad han sagde, at